

NEFİSLE MÜCÂHEDE*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İnne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

السُّيُوفُ مَفَاتِيحُ الْجَنَّةِ

(أبو بكر في الغيلانيات، كر. عن يزيد بن شجرة وفيه محمد بن يونس الكريمي)

RE. 215/7 (Es-süyûfü mefâtîhu'l-cenneti.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

“—Mefhar-i mevcûdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“—Seyyidü's-sâdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

“—Habîb-i Hüdâ Muhammed Mustafâ râ salevât!

[Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. Kılıçlar Cennetin Anahtarıdır

Bu hadîs-i şerifi geçen derste bahsetmiş idik ama bugün yine bundan biraz daha bahsetmek icap edecek.

İbn-i Asâkir, Yezid ibn-i Şecere'den rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

السُّيُوفُ مَفَاتِيحُ الْجَنَّةِ

(أبو بكر في الغيلانيات، كر. عن يزيد بن شجرة وفيه محمد بن يونس الكريمي)

RE. 215/7 (Es-süyûfü mefâtîhu'l-cenneti.)
“Kılıçlar Cennetin anahtarıdır.”

Burada mücâhedeye teşvik var: “Cennetin anahtarları kılıçlardır. Cennete girmek istiyorsanız, siz de muhakkak kılıçlarınıza sahip olacaksınız, yani dövüş etmesini bileceksiniz.” buyruluyor.

1 Hâkim, Müstedrek, c.III, s.563, no:6086; Hennâd, Zühd, c.I, s.123, no:161; İbn-i Ebî Şeybe, Musannef, c.V, s.301, no:19697; Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs, c.II, s.344, no:3556; Heysemî, Mecmaü'z-Zevâid, c.V, s.535, no:9522; İbn-i Asâkir, Târih-i Dimaşk, c.LXV, s.220, no:8288; Yezid ibn-i Şecere RA'dan.

Tabii o günün harb aleti kılıçlarmış, kılıçlardan bahsedilmiş; oklarmış, oklardan bahsedilmiş. Fakat günler mütemadiyen değişmekte, her günün yeni yeni harpleri, dövüşleri meydana gelmekte... Bugün artık kılıçların pek o kadar lafı olmuyor.

Bugün ancak tayyareler, o atılan bombalar ve saireler insanların işini görüyor.

Onun için bugünkü bilgilere göre yapılacak harplerde zafer kazanmak, muvaffakiyet bilgiye bağlıdır. Teknik bilgiler kimde kuvvetliyse, zafer onların oluyor. Teknik kuvvetler kimin elindeyse, zaferler onların oluyor. Binâen aleyh vücut kuvveti bu işte kâfi gelmiyor. Malzemenin bolluğu ve çokluğu, o da fayda vermiyor. En başta teknik bilgiye sahip olmak, ondan sonra o aletleri kullanabilecek kuvvet ve iktidara sahip olmak gerekiyor.

Bu kılıçlar vasıtasıyla veyahut bugünün harplerinin herhangi bir şekli olursa olsun bu harplerde biz, ecdadımızın kazandığı gibi zafer kazanırız farz edelim. Fakat ecdadımız Viyana kapılarına kadar dayanmış. Öte taraftan Cebel-i Tarık'a kadar uzanmış öte taraflara... Birçok memleketleri istila etmişler, fakat bugün o memleketlerde hep yabancılar oturmaktadır. O gün dövüşülmüş,

kazanılmış, fakat bugün oralara başkaları hâkim olmuşlardır. Başka milletler oturuyor, başka insanlar oturuyor, başka din sahipleri oturuyor.

Bizim de bugün bir mücâhede yapmaktığımız icap etse; farz edelim ki dünyayı hakimiyetimizin

altına aldık, herkes bizim emrimize munkàd, emrimizin dışında bir Şey yapamayacak durumda... Ne olacak?

Allah-u Teâlâ'ya hepimizin bir can borcumuz var. Bu canı verip gideceğiz ahirete... Ahirette gidilecek yer iki: Ya cennet, ya cehennem...

Bu aleme söz dinlettik, kudretimizi kuvvetimizi gösterdik, bütün dünya bizim karşımızda el pençe divan duruyor. Divan duruyor ama biz gözümüzü yumduktan sonra, eğer yerimiz cehennemse, bu el bağlamanın ne kıymeti olacak?

Bütün dünya karşımızda, “Aman Efendim, buyurun!” diyerek el pençe divan duruyor. İyi ama biz imansız gittikten sonra bu dünyadan, cehenneme gidecek olduktan sonra, bu zaferin ne kıymeti olur?

şimdi “Kılıçlar cennetin anahtarıdır.” tâbirinde o kılıçlar sayesinde imanı, İslâmiyeti muhafaza edebildiğiniz takdirde demektir. İman ü İslâmiyet'in dışındaki zaferler en nihayetinde sizi cehenneme götürecektir olduktan sonra hiç kıymeti olmaz, daha belki zararı da olacak.

Onun için asıl mücâhede, düşmanları yenip de onları pes ettirmekten, insanın nefsini yenip de pes ettirmesi, cehenneme değil de cennete layık olmasıdır. Çünkü insan o kadar mümtaz o kadar büyük bir mahlûk ki, Cenâb-ı Hak bizi o kadar büyük ve mümtaz yaratmış ki, tarif ve tavsife gelmez.

İnsanoğlu ufacık bir Şey! Ufacık bir Şey ama kâinata bedel. Hem dŭnyaya hem ahirete bedel bu insan... O kadar mŭmtaz bir mahlŭk, o kadar kendisinde cevâhir var. O kadar cevâhirin karŐısında eğer bunları kullanmıyor da, ahirete giderken de kŭfŭr içerisinde imansız olarak gŭŭyorsa, ne yazık o cevherlere!

Ekmek var, buğday var, un var, su var; onları ambara koymuŐ, ŭstŭne de oturmuŐ, a ŧlŭyor insan. İŞte buğdayın da var, unun da var hamur yapacaksın; odunun kŧmŭrŭn de var, ekmek yapacaksın yiyeceksin, karnını doyuracaksın. Bunu yapamıyor da a ŧlŭyor insan. O a ŧlen insanın halinden de daha aciptir, Allah-u Teâlâ'nın bize lŭtfetmiŐ olduğu bu bŭyŭk nimetleri zâyi edip de âhirete imansız gitmek... Âhirette cehennemlik olmak felâketi en bŭyŭk bir felâkettir.

Niçin Allah-u Teâlâ cehennemi yaratmış zaten? Bize verdiği bu cevâhirin kıymetini, bize verdiği bu sonsuz cevherlerin kıymetini bilemediğimizin cezası olarak.

Yoksa bizi yakmaktan Allah'ın eline ne geçecek? Bizi yakmakta zevk mi duyacak? Hayır.

O ŧyle bir cevâhir vermiş ki bize, kâinata bedel, yerlere gŧklere, dŭnyaya ahirete bedel bir cevherimiz varken, o cevheri istîmalden âciz kalmıŐız. Dŭnyanın Őusuyla busuyla, kavga gŭrŭltŭ içerisinde uđraŐırken, bir gŭn de haydi gel diyorlar, bırakıp diyoruz.

E ne oldu o cevherler sende? Őrtŭlŭ kaldı. Yazık değil mi sana?

Öyleyse sen bu kılıçlarını, o seni cehenneme sürüklemek için uğraşan nefsine harca! Kılıcı düşmanın boynuna vuracağı gibi, evvela kendi nefsinin boynuna da vur da, onu önce terbiye et de seni kötülük yollarına, günah yollarına, küfür yollarına götürmesin!

İnsan küfür yoluna birdenbire gidemez. Şeytan onu iyi bilir:

“—Buna ben gâvur ol desem, bu adam gâvur olmaz. Ama gâvurluğa doğru sürüklemenin yolu var.” der.

Evela ibadet ve taati bıraktırır insana; “Allah Gafûr’dur der, Kerîm’dir, Rahîm’dir ne korkuyorsun? Bu kadar üzölmeye yorulmaya ne lüzum var? Yat uyu, ye iç yaşa! Sonra bir tevbekâr olursun tamam. Allah tevbeleri kabul etmez mi? Eder.

Eh işte oldu bitti. Böyle kandırır, günahları işletir. Günahları işletirken bu bize verilen gönöl var ya hani. Bu et ve kemikle değildir insanın kıymeti. Bu et ve kemik bütün mahlûkatta var. Kedide de var köpekte de var aslanda da var. Her mahlûkta var bu et kemik... Bu et kemikte değil hüner. Et kemiğin içine saklanan gönledir itibar.

Binâen aleyh sen, senin o gönölün ne zamanki günahlara doğru sevk olunursun, günahlara kulak asmazsın; Peygamberin sünnetlerini terk edersin, dininin icaplarını terk edersin. Ondan sonra da günahlara doğru birer ikişer, usul usul gidersin. Şeytan birdenbire insanı büyük günahlara sevk etmez, usul usul çeker.

Birden böyle çekersen;

“—Oo, ben bunu yapmam!” dersin. Mesela seni sevk etse;

“—Ben zina eder miyim yahu! Deli miyim ben?” der insan.

“—İçki iç!” der.

“—Onu da yapmam!” der, o da olmaz.

“—Adam öldür.”

“—Onu hiç yapmam!” der.

Yâni insanı usul usul, usul usul alıştıırır. Sana içkiyi de içirir, kumarı da oynatır, adamı da öldürtür, seni de cehenneme güzelce sürükler götürür, haberin bile olmaz. Ondan sonra müslümanların da düşmanı olursun, dinin de düşmanı olursun, hocaların da düşmanı olursun, hacının da düşmanı olursun. Her şeyin düşmanı olursun.

“—Yâhu senin baban hoca idi, hacı idi, şu idi bu idi. Sen ne

oldun da bugün böyle oldun?”

“—Ben de bilmem!” der.

Onun için bizim silahları kullanacağımız, topları tüfekleri kılıçları kullanacağımız en büyük düşmanımız nefsimizdir. Nefsimizle mücâhede etmek farz-ı ayındır arkadaş, farz-ı ayın! Düşmanla mücâhede farz-ı kifâyedir.

Bak şu insanın aklı ufacık, hiç mektebe medreseye gitmesin insan, mekteb medrese lazım değil. Allah'ın verdiği şu akılla, insana

verdiği Şu zekâ ile, Şu kâinata Şöyle gözleriyle baktığı vakitte, Şu muallakta, Şu boşlukta duran yıldızların her birisinin birer âlem olduğu, onları birisi de biz olduğumuzu, böyle bu boşluğun içerisinde bizi durduran kuvvetin sahibine hiç insan akıl erdiremez mi acaba?

Ne kuvvettir bu, ne kudrettir bu? Sen bunu nasıl oluyor da bağıyorsun cazibe kuvvetinin içerisine de, “Tabiatın icadıdır.” diyorsun?

Bunu deli bile demez efendi! Bu, müslümanı aldatmak için Şeytanın en kolay vasıtasıdır bu. Bu cazibe kuvvetini yaratan, tabiat kuvvetlerini yaratan, bunların sahibi Allah’tır arkadaş, Allah! Sen bu Allah’ı bırakıyorsun tabiatın kanununa, cazibenin kuvvetine bağlayarak, “İşte efendim bu böyle olmuş.” diyorsun.

Hiç olur Şey mi? Bak bir saniye değışiyor mu güneşin doğuŐu batıŐı? Hep takvimlerimizde güzelce gösteriyor, filan saatte doğacak, filan saatte batacak. Ne intizam var bu işin içerisinde!

Bu intizam tabiatta olur mu hiç? Bu Allah-u Teâlâ’nın gücü ve kudretidir. Onun için insanın en büyük saadeti ma’rifetullahtır. En büyük devlet ma’rifetullah, Allah’ı bilmekte...

Nasıl bileceksin Allah’ı?

Bak kendine! Senin Şu ufacık gözünün bebeğinin içerisine kâinatı sokuyor Allah! Şu gözünün bebeğinin içerisine Allah-u Teâlâ kâinatı sokuyor.

O kocaman güneş, senin dünyandan bu kadar büyükken; o ay bu kadar uzakken, buradan senin şu gözünün içerisine giriyor mu girmiyor mu? Baktığın vakitte olduğu gibi görüyorsun, ufacık bir zerre oluyor senin gözünün içerisine... Sana Cenâb-ı Hak bu kadar gözbebeği vermiş, onunla kâinatı seyrederken, bu kuvveti sana vereni düşünemiyorsun.

İnsanlar rahatsız olurlar, “Aman işte başım ağrıyor, karnım ağrıyor.” filan diye doktora gelirler de, bizim doktor arkadaşlarımız hemen şu bedenin, şu ölüme mahkûm cesedi kurtarmak için, biraz daha iyi olsun diyerek çeşitli ilaçlarla tedavi ederler, ama bir güne kadar. Bir gün gelir ki, bu can buradan çıktıktan sonra senin ne doktorun para eder, ne bilmem neyin para eder. Bitti artık.

E senin hünerin varsa, haydi bakalım bu cesedi şimdi oynat bakalım yerinden? Göster bakalım buna bir şeyler? Hayır, bitti artık...

Öyleyse aziz kardeş!

Sen onun cesediyle değil de o cesedi yaşatan ruhu ile uğraş. O cesedi oynatan gönülle uğraş. Onu öğren, bu varlığın sahibini anla, bil! Kim o yerin göğün sahibi? Sana bu varlıkları bağışlamış, her şeyi senin emrine âmâde kılmış. O kadar mümtaz bir insansın ki sen, eşin bulunmaz. Bu kadar kuvveti Allah-u Teâlâ sana meccânen vermiş, parasız olarak... “Yalnız beni bil ve bana kulluk et, kâfi sana! İşte sana cennetim de hazır ona karşılık...” diyerek. Binâen aleyh sen cennetin aşığı değil, cennetleri yaratan

Allah'ın aşığı ol! Sen bunu istersin, Mevlâ senden seni istiyor. “Bana gel!” diyor. Sen dünyaya “Gel!” diyorsun, Mevlâ da sana, “Bana gel kulum, bana gel!” diyor.

Allah seni çağırıyor kendisine, onun için günde beş defa müezzini çıkarıyor yukarıya:

“—Haber ver bu kullara, bana gelsinler! Dünyadaki her şey fâni, ben bâkîyim! Sen fânilere aldanma, beni bırakma, bana sarıl, bana gel!” diyor.

İnsanın vazifesi bundan ibaret efendi kardeş! İnsanın buraya gelmesinden maksadı bu: Allah'ı bilmek ve ona elinden gelen ikramı, ibadeti, taati, ta'zimi, tekrîmi yapabilmektir.

Onun için kılıçlar nasıl cennetin anahtarıysa, nefislerle olacak mücâdeleleri de öyle düşünmeliyiz. Tabii muhârebede mağlup olmak da var, galip olmak da var. Mağlup olursan perişanlıktır, yıkımdır o. Galip geldiğin takdirde, zafer senin, şuur senin, neşe senin, her şey senin oluyor. Nefisle mücâhede de mağlup olursan, düşmana mağlubiyetten daha beterdir. Allah esirgeye...

Düşmana esir olsak yine bize bir ekmek verir;

“—Esirsiniz ama alın şu ekmeği yiyin, alın şu suyu da için!” der.

Bir insanlık muamelesi yapar ama esirsin başka. Ama nefsinin eline esir düştün müydü, nefis seni muhakkak cehenneme sürükleyecektir, muhakkak... Düşmana esir olduğun vakitte, “Ben namaz kılacağım.” desen, “Kıl, ben

karişmam!” der. “Ben bugün oruç tutacağım.” dersen, “Orucunu da tut, ben karişmam ona!” der. Ama nefis düşmandan daha beterdir. Sana namaz kıldırmaz, oruç tutturmaz, seni camiye sokmaz.

Nefsi öğrenmek ve onun arzularına mâni olmak, engel olmak, bunun için elinden gelen gayreti sarf etmek müslümanın vazifesidir. T ki Allah-u Teâlâ’nın hazırladığı cennete girebilsin.

Cennetten maksat, Hazret-i Allah’ın rızasını kazanmaktır.

Cennetin anahtarı kılılardır. Onun için birçok evlerimizde levhaları da vardır bunların. “Dedelerimiz bu kılıçları maharetle kullanıp da dünyada namlarını yaymışlar etrafa!” diye onlarla iftihar ederiz de, bugün onların evldı olan bizlerin nefislerimizin kölesi, esiri olması çok acı...

Onun için, dünya işi ne kadar çok olursa olsun, ezn-ı Muhammediye okundu mu, onu hiç olmazsa beş on dakika işi bırakacak, hemen taze bir abdest alacaksın! Ruhuna ruh, vücuduna kuvvet gelir arkadaş. Nasıl ki makinenin kuvveti bittiği vakitte onu biraz dinlendirirler. Benzinini koyarlar içerisine, yeni bir kuvvet olur.

Binâen aleyh, yorgun insan işini bırakıp, abdest alıp Allah’ın divanına durduğu vakitte mutlaka kuvveti bir misli daha artar, işini daha güzel görür. Ama sen onu gereksiz bir şey görüyorsun da ibadete taate yaklaşmadan o gününü öyle geçiriyorsun.

O günün senin büsbütün zarardadır. Yani o gün sen düşmana esir olmuş bir vaziyettesin. Düşmanın eline düşmüş, esir olmuş bir vaziyettesin. Bunu müslümanın bilmesi lazım!

b. Nefisle Mücâhede

Onun için düşmanla mücâhede ne kadar câiz ve lâzımsa, düşmanla mücadeleye hazırlanmak ne kadar lâzımsa, insanın kendi nefsiyle de uğraşması o kadar çok fazla lazım!

Onun için düşmanla uğraşmaya, bugün en evvel çok kuvvetli bir bilgi lazım. Senin teknik dediğin şey bilginin altında... Bilgi olmasa teknik olmaz. Bilgi kuvveti nisbetinde, bilgin ne kadar fazlaysa senin tekniğin o kadar güzel olur.

İşte nefsiyle de mücadele edebilmek için dinin hükümlerini, ahkamlarını, nefsin oyunlarını iyi bilmek lazım. Düşmanın oyununu nasıl bilmek lazımsa, nefsin oyunlarını da bilmek lazım! Düşman kaçır, “Hah, kaçıyor!” diyerek sen de arkasından kovalarsın. İki taraftan sıkıştırdı mı, o zaman seni esir alıverdi miydi aklın başına gelir. Nefsin oyunları bundan beterdir. Onun için nefse aldanma ve uyma kardeşim!

Sana Allah-u Teâlâ meleklerden üstün bir zırh vermiş, kıyafet vermiş. Sana Mi’rac vermiş. Bak senin Peygamberin bu ayda Mi’rac ederken senin de Mi’rac’ın var. Sen niçin o Mi’rac’dan mahrum kalasın?

Allah o gönlü vermiş bize. Peygamber vücuduyla gittiyse sen gönlünle aşarsın her tarafı... Buna mâni yok. Gönlü tutacak hiçbir kuvvet yoktur

önünde... Gönül uyandı mıydı Arş'ı da geçer, ferşi de geçer.

Onun için sen gönlünü uyandırmanın yoluna bak, gönlüne Allah dedirmenin yollarına bak. Yüzünü kıbleye çevirdiğin vakit, gönlünü de Allah'a çevir. Yüzün kıbleye dönsün, gönlün de Allah'a dönsün. Gönül Allah'a döndükten sonra, dünya da senin âhiret de senin...

İnsanlar bugün altına tapar. O senin altın dediğin şey nedir ki arkadaş? Yahut apartman dediğin şey nedir? Servet dediğin şey senin nedir gönlün yanında? Yani gönlün yanında servetin ne kıymeti olur?

Hiç! Cîfeden ibaret hepsi...

İnsanın şu cesedi nasıl bir cîfe oluyorsa toprağın altında... Git, bir ay sonra aç bakalım babanın, dedenin mezarını, ne hâle gelmiştir o zavallı?

İşte hepimizin hali bundan ibarettir. Bu kıymet verip beslediğimiz vücut netice itibariyle bu oluyor. Bunun kıymeti yok arkadaş. Bu topraktan halk oldu, yine toprağa girdi toprak oldu. Ama bu toprağı dile getiren Allah, bak şu dili nasıl söyletiyor. Toprak bu işte, taş bu, oldu et parçası...

Kasaptaki et parçası konuşur mu? Fakat senin dilini Allah bak nasıl konuşuruyor? Gözünü nasıl göstertiyor? Ama o ruh çıktıktan sonra, ne gözün para ediyor, ne de dilin para ediyor!

İşte o gözü veren Allah bir de gönül vermiştir ki insana, onun önüne geçmenin imkânı yok. Sen o gönlünü hapsedip de öldürme arkadaş!

O gönlünü hapsedip de öldürme, o gönlün kıymetinin pahası yok.

Cenneti Allah niçin veriyor?

Cennette hudutsuz nimetler var, çünkü hudutsuz nimetlere maliksin sen. O hudutsuz nimetlerin kıymetini bildiğin vakitte, cennette de hudutsuz, akla fikre gelmeyen nimetler hep senin emrine âmâde oluyor.

Öyleyse sen imanın, İslâm'ın kıymetini iyi bil! Allah'ın emirlerini canla başla dinle! Onun emirlerine inkiyad eyle dünyanın pahasına... Dünya yıkılacak! Yıkılsın varsın. Şimdi vakit geldi, Allah'a secde etmek lazım!

Dünya yıkılıyormuş. Yıkılsın efendim, bana ne? Dünyanın sahibi Allah. Bana şimdi emretmiş namaz kılınacak diyerekten, vakit gelmiştir, ben namazımı kılmakla mükellefim. Gönlümü ona çevirmekle mükellefim. Ona çevrilmeyen gönüller cîfeden ibarettir.

Onun için, Allah hepimizi gaflet uykusundan uyandırсын da bu kılıçların sahibi olan dedelerimizin imanları gibi bize de iman nasip etsin...

Tabii bu hususta mücahede âyetleri yani cihad âyetleri Kur'ân-ı Azîmüşşân'da çoktur. Mücâhede-i nefis âyetleri de pek çoktur. Onların dersleri yine ayrıdır ama şurada şu kadarcık ben size bahsettim. Allah bizi gaflet uykusundan uyandırсын... Nefsin elinden kurtarsın, şehvetin elinden kurtarsın...

Nefsin tabii, şu bir nefistir ama adı değişir mütemadiyen, çeşit çeşit halleri var. Nasıl biz çocuktuk delikanlı olduk, ihtiyar oluyoruz, ahirete göçüp gidiyoruz. İşte nefis de bunun gibi... Bir çocukluk devri var, hiçbir şey bilmez, emmâre'dir. Bunu terbiye-i ıslah edersen levvâme olur. Daha ıslah edersen mülheme olur. Onu daha güzel ıslah edersen mutmainne olur ki, o insanlar ancak mutmainne olan nefse ulaştıkları vakitte saadeti, selameti bulurlar, dünyanın ne demek olduğunu anlarlar. Âhiretin de ne demek olduğunu o zaman anlarlar.

Onun için, nefsin mütmainne olabilmesine çalışmak herkesin elindedir. Herkes çalışacak.

Fakat hiçbir ordu var mıdır ki, kumandansız olaraktan muharebeyi kazansın? Kumandansız bir muharebe kazanılır mı? Kazanılmaz. Kumanda, kuvvet idaresi elden gitti miydi, ordu perişan olur; ya esir olacak, ya kaçacak, her birisi bir tarafa dağılacak.

Onun için bu nefislerin nasıl terbiye edileceğini mücâhede sahipleriyle el birliği yapıp da öğrenmek, her müslümanın borçlarından birinci borcudur. Yoksa namaz kılmak, oruç tutmak, o vazife başka... Fakat birçok müslümanları görüyoruz ki namaz kılarlar, oruç tutarlar, zekât verirler, hacca giderler ama bütün ahlâk-ı mezmûmeler üzerinde birikmiştir.

O nefs-i mutmainne ne demek biliyor musun? Ahlâk-ı habîselerin, kötü ahlâkların hepsini atmış, Peygamber SAS'in güzel ahlâklarını üzerinde toplamış, melek olmuş bir insan demektir.

Halbuki biz birçok namaz kılanlarımızı görüyoruz ki, bugün ne kadar günahlar işliyorlar hepsi de. Hiçbir şeyi de tam olmadığı halde;

“—İşte ben müslümanım, sofuyum, yeter bana bu kadar.” diyor.

Yeter ama bütün ahlâksızlıklar, fenalıklar üzerinde olduğu halde bu Müslümanlık çok zayıf bir Müslümanlıktır. Allah bizden olgununu istiyor.

Hangimiz meyvanın hamına iltifat ediyoruz? Hiçbirimiz iltifat etmiyoruz. Eğer evimize bir karpuz kavun getirdiysek, o da ham ise, pişman da oluyoruz, “Yazık paramıza!” da diyoruz.

İşte insanın hamı da böyledir arkadaş.

İnsanın hamı ne demek? Kötü ahlâklar, mezmum ahlâklar üzerinde durduğu halde ilerleyemeyen insan... Atamıyor kötü huylarını. Kötü ahlakını atamıyor, çünkü nefsiyle mücâhede etmek istemiyor.

Bir sigara... Nedir o? Hiçbir şey değil.

At bakalım sigarayı elinden! Atamaz. Alışmışım diyor. Niçin? Nefsine esir olmuş bir insan. Şeytanın şeysi olan o habise yapışmış, onu bırakmak istemiyor bir türlü elinden...

“—Yahu vücuduna zarar, evladına zarar, nesline zarar, memleketine zarar, her şeye zarar işte. Bıraksana bunu!”

Yok, bırakamıyor. Adetleri terk etmek büyük bir şey.

Onun için, Allahu Celle ve A'lâ hepimizi affetsin de o iyi ahlâkların sahibi olabilmek için mutlaka mücâhedeye, düşmanla değil nefisle mücâhedeye mecburuz. Bu mücâhedeyi yapmayan insan, memleketini düşmana teslim ettikten sonra cihad etmeyen ve gavura boyun büken insan gibidir.

Gavura boyun bükmek olur mu canım? Gelmiş memleketi istila etmiş. Hepimizin boynuna borç olan onu oradan kovup çıkarmak.

“—Eh ne yapalım, işte burada biraz da böyle oturalım bakalım.” dedik mi, o insanın insanlığı yok demektir. Gâvur bile memleketine yabancıyı sokmuyor ya! Yabancı geldi miydi, o da ölüyor, o da çıkarmaya çalışıyor memleketinden yabancıyı.

“—E müslüman olur da memleketinde yabancıyı oturtur mu?”

Elbette oturtmayacak. Canı pahasına, malı pahasına onu çıkarmaya çalışacak; ecdadımızın yaptığı gibi.

Ama içimize girerse? Ya içimize girdiyse o canavar? “Eh ne yapalım artık.” demekle olur mu? Mutlaka yaşımız 80’de olsa, 90’da olsa mücâdele edip, mücâhede edip onu içimizden atmaya çalışacağız. Atamazsak berbat halimiz.

Onun için Cenâb-ı Hak cümlemize bu mücâhede kuvvetini, mücâdele kuvvetini, nefsin elinden kurtulmak kudretini, kuvvetini bu mübarek günler hürmetine lütf u ihsân buyursun...

c. Evde Koyun Beslemek Berekettir

Buhârî, Ukaylî ve İbn-i Cerir, Hz. Ali RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

أَشَاءُ فِي الْبَيْتِ بَرَكَةٌ وَالشَّاتَانِ بَرَكَتَانِ
وَالثَّلَاثُ شِيَاهِ ثَلَاثُ بَرَكَاتٍ

(خ. في الأدب، عق. وابن جرير عن علي)

RE. 215/10 (Eş-şâtü fi'l-beyti bereketün, ve'ş-şâtâni bereketâni, ve's-selâsü şiyâhin selâsü berakâtin.)

(Eş-şâtü fi'l-beyti bereketün) “Evde koyun berekettir. (Ve'ş-şâtâni bereketâni) İki koyun iki berekettir. (Ve's-selâsü şiyâhin selâsü berakâtin) Üç koyun da üç berekettir.”

Koyun hepimizin bildiği bir mahlûk. Fakat tabii bugünkü memleket durumlarına göre her şey değişiyor. Zamân-ı saadette herkesin evinin bahçesi var, arazi bol. Herkes istediği gibi hayvanlarını dışarıya yolluyor. Hayvanlar otlatılabiliyor.

² Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.201, no:573; Ukaylî, *Duafâ*, c.I, s.240, no:142; Hz. Ali RA'dan.

Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.364, no:3626; *Enes ibn-i Mâlik RA'dan*.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.324, no:35223; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIII, s.428, no:13456.

Ama bugün, bizim İstanbul gibi bir memlekette koyun beslemek kolay bir iş midir? Eviniz zaten bir dairedir, neresine koyacaksınız o koyunu? Koyunu koymak için mutlaka bir bahçeli yer ister. Otu, yemi olan bir yer lazım. Bunun süprüntüsü olacak, pisliği olacak.

Efendimiz, “Koyun berekettir. Evinizde koyun besleyin!” diyor. Ama bugün bizim evlerimizde bunu beslemenin imkânı yoktur. Ama burada da bize ders veriyor:

“—Böyle yerlere sıkışıp kalmayın!” diyor.

أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً

(النساء: ١٧)

(Elem tekün ardu'llàhi vâsiaten) [Allah'ın arzı geniş değil miydi?] (Nisâ, 4/97)

Cenâb-ı Hakk'ın arzı bu kadar genişken, sen kat kat üzerine binaları kurmuşun, orada bir daire de almışın, 50-100 metrelik bir yer. Onun içerisinde ömrünü hapisanede geçirir gibi geçiriyorsun. Yazık değil mi sana yahu? Mutlaka İstanbul'da oturmak şart mıdır insana? Biraz nefes alacak yer istemez mi insan?

Babalarımız, dedelerimiz kocaman kocaman evler yapmışlar, koca koca bahçeler, evin içerisinde çeşitli meyve ağaçları şunlar bunlar... Sen İstanbul'da havasız bir surette yaşa. Şimdi bu bereketten de mahrum oluyoruz o sebeple.

Evimizde koyunumuz olursa sütü olur, yoğurdu olur, peyniri olur, yününden evde iplik yaparlar, dokumalarını yaparlar, dışarıya ihtiyaçları olmaz. Ekmek de bulamazsak sütüyle, yoğurduyla da geçiniriz. Birçok faydası vardır ama bunlardan bugün hep mahrum oluyoruz. Kapıdan sütçü geçecek de, içine ne kadar su katıldığını Allah bilir. Yağının ne kadarının üzerinde kaldığını Allah bilir. Onu alacağız da çoluk çocuğumuza içireceğiz de biz de ondan sıhhat, kuvvet bulacağız.

d. Evde Dört Şey Berekettir

İkinci bir hadis-i şerif aynı mevzuda...

Hatîb-i Bağdâdî, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

أَلْشَّاءُ بَرَكَةٌ وَالْبَيْتُ بَرَكَةٌ وَالتَّنُورُ بَرَكَةٌ وَالْقَدَاحَةُ
بَرَكَةٌ

(خط. عن أنس)

RE. 215/10 (Eş-şâtü bereketün, ve'l bi'rü bereketün, ve't- tennûru bereketün, ve'l-kaddâhatü bereketün.)

(Eş-şâtü bereketün) “Evde koyun beslemek berekettir.

³ Hatîb-i Bağdâdî, Târih-i Bağdad, c.VIII, s.495, no:4609; Enes ibn-i Mâlik RA'dan. Kenzül-Ummâl, c.XII, s.324, no:35224; Câmiü'l-Ehâdîs, c.XIII, s.428, no:13455.

*(Ve'l bi'rü bereketün) Kuyu berekettir.
(Ve't-tennûru bereketün) Tandır berekettir.
(Ve'l-kaddâhatü bereketün) Çakmak taşı da berekettir."*

Evde koyun beslemek, bulundurmak bu bir berekettir. Yapabilenlere ne mutlu! Bugün köylüler de aciz.

Bununla beraber bir de kuyunun evde bulunması, bu da ayrı bir berekettir. Yakın zamana kadar İstanbul'un ve her yerinde evlerde birer kuyu bulunurdu. Şimdi Terkos teşkilatı yapılmış, sular evimizdeki çeşmemize kadar geliyor ama ya bir gün olur da onlar gelmeyecek olursa? Felaket olur işimiz. Ama evimizde bir kuyumuz olursa, sir sıkıntı olmaz.

Bugün yine birçok paralar veriliyor o suya. Evde kuyun olursa bir kere para verirsin, ondan sonra bedava içtiğin senin için. Yemeğini de soğutursun, içersin de, her şeyi de olur.

Tennûr; evde ufak fırınlar olur. Şimdi bugün gazlarla yanan fırınlar alafranga fırınlar da var ama, asıl matlub olan fırın o bedavadan olan, çırpıyla, ateşle yanan fırınlar. Onun da evde bulunması bir berekettir. Bir misafirin gelir, çabucak yakarsın, bir şeyler yapıverirsin, misafirin önüne koyarsın. Bu da bereket... Eskiden şimdiki gibi kibrit ve bugünkü fenni aletlerin hiçbirisi yoktu. O zaman çakmak taşı da bir berekettir. Böyle çakar onu, çaktığı vakitte kavını yakar. Kavıyla ateşini yakar, sobasını yakar, ocağını yakar. E her yerde kibrit bulmak mümkün değil. Kibritin icadı daha pek

yakın bir zamanda oldu. Binâen aleyh o çakmak taşı berekettir. Şimdi onun yerine yenileri yapıldı başka.

Bizim köylülerin harman sürdükleri düvenlerin altında taşlar vardır, ufacık ufacık. O taşlar hem saman yapar, buğdayı güzel ayırır. Aynı zamanda onu demirle çarpıştırdın mı güzel bir ateş çıkarır. O çıkardığı ateşten de herkes işini görürmüş. Bu da bir bereketmiş yani.

Onun için eski dedelerin keselerinde bir çakmak taşıyla bir kav, bir de o demir parçası hazır bulunurdu. Yanlarında gezdirirlerdi. Bu da ayrı bir bereket.

e. Şam'ın Fazîleti

Taberânî, Hâkim ve İbn-i Asâkir, Ebû Ümâme RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

الشَّامُ صَفْوَةٌ لِلَّهِ مِنْ بِلَادِهِ إِلَيْهَا يَجْتَبِي صَفْوَتَهُ
مِنْ عِبَادِهِ فَمَنْ خَرَجَ مِنَ الشَّامِ إِلَى غَيْرِهَا فَبَسَخُطِهِ
وَمَنْ دَخَلَهَا مِنْ غَيْرِهَا فَبِرَحْمَةٍ

(طب.ك.كر. عن أبي أمامة)

⁴ Hâkim, Müstedrek, c.IV, s.555, no:8555; Taberânî, Mu'cemü'l-Kebîr, c.VIII, s.171, no:7718; Heysemî, Mecmaü'z-Zevâid, c.X, s.39, no:16653; İbn-i Asâkir, Târih-i Dimaşk, c.I, s.119; Ebû Ümâme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.273, no:35012; Câmiü'l-Ehâdîs, c.XIII, s.430, no:13459.

RE. 215/11 (Eş-şâmü saffetu’llahi min bilâdihî, ileyhâ yectebî safvetehû min ibâdihî; femen harace mine’ş-şâmi ilâ gayrihâ febisuhtihî, ve men dehalehâ min gayrihâ febirahmetin.)

(Eş-şâmü saffetu’llahi min bilâdihî) “Şam, Allah-u Teâlâ’nın beldeler içinde seçtiği bir beldedir. (ileyhâ yectebî safvetehû min ibâdihî) Kullarından da iyisini ona seçer.”

(Femen harace mine’ş-şâmi ilâ gayrihâ febisuhtihî) Şam’dan başka yere giden kimse, onun gadabı ile çıkar. (Ve men dehalehâ min gayrihâ febirahmetin) Dışarıdan Şam’a gelen ise rahmetle gelir.”

Her beldenin bir güzelliği vardır. Cenâb-ı Hak hepsine ayrı ayrı bir güzellik vermiştir. Mekke’nin güzelliği ayrıdır, Medine’nin güzelliği ayrıdır, Şam’ın güzelliği ayrıdır. İşte bizim İstanbul’un güzelliği ayrıdır. Her birisinin ayrı ayrı güzellikleri var.

Şam’ı da o zaman methediyor Cenâb-ı Peygamber. Tabii buralara daha gelinmemiş. Şam o zaman Arap ülkesi olarak tanınıyor. Allah-u Teâlâ’nın beldelerinin içerisinde en güzel bir belde olaraktan takdim olunuyor ve orası takdim olunurken şöyle bir de tavsiyede bulunuyor:

“—O ancak kullarının iyisini alır içerisine... Şam’ın hassası olarak oraya kulların iyileri girer. Kötü insanı içinde tutmaz, atar onu dışarıya...”

Onun için diyor ki:

“—Bir kimse Şam’ı beğenmedi de başka bir memlekete gidip orada yaşamak istiyor. Bu Allah-u Teâlâ’nın gadabına uğramış bir adamdır ki, Şam’ın kıymetini bilmemiş, onu bırakmış başka memlekete gidiyor, orada oturacak. Öbürü de başka memlekette kalkıyor Şam’a gelip oturacak. O da Allah’ın rahmetine giriyor demektir.”

Suyu çok, havası leziz, işte büyükler orada çok metfun. Birçok büyükler de buna özenerekten o memlekete gitmişler, oturmuşlar. Her memleketin böyle kendisine göre bir güzelliği var ama en güzel belde Allah-u Teâlâ’nın insandaki gönül beldesidir. Gönül beldesinin güzelliği hiçbir yerde bulunmaz. Gönül beldesindeki güzellik kâinatın hiçbir yerinde bulunmaz.

Onun için, o güzel gönlü Allah bize vermiş de, bizim de ondan haberimiz olmadan bu dünyayı bırakır gidersek, ne yazık bizlere! Tüm cevâhiri serpmiş buradan gidiyoruz demek.

f. Şâhid ve Meşhûd

Hâkim ve Beyhakî, Ebû Hüreyre RA’dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

⁵ Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.169, mo:3262; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.III, s.170, no:5352; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.564, no:3915; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.II, s.18, no:1087; Ebû Hüreyre RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.II, s.13, no:2941; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.XIII, s.431, no:13461.

الشَّاهِدُ يَوْمُ عَرَفَةَ وَيَوْمُ الْجُمُعَةِ وَالْمَشْهُودُ هُوَ الْمَوْعُودُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

(ك.ق. عن أبي هريرة)

RE. 215/12 (Eş-şâhidü yevmü arafete ve yevmü'l-cumuati, ve'l-

meşhûdü hüve'l-mev'ûdü yevme'l-kıyâmeti.)

(Eş-şâhidü yevmü arafete ve yevmü'l-cumuati)

“Şâhid Arafe günü ve Cuma günüdür. (Ve'l-

meşhûdü hüve'l-mev'ûdü yevme'l- kıyâmeti)

Meşhûd ise kıyamet gününde vaad olunandır.”

Bu kelimeler Buruc Sûresi'nde geçiyor:

وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ

(البروج: ۲ - ۳)

(Ve'l-yevmi'l-mev'ûdi. Ve şâhidin ve meşhûdin.)

[Geleceği bildirilmiş olan güne; şahitlik edene

ve edilene...] (Burûc, 85/2-3) diye yemin

ediliyor.

Şimdi Arafe günü bize şahitlik yapıyor. Hacılar toplanmışlar Arafat dağında, o dağ diyor ki:

“—Yâ Rabbi, buraya gelen bu insanların müslüman olduklarına ben şahidim!”

Cuma günü de diyor ki:

“—Yâ Rabbi, bugün camiye gelen şu müslümanların müslüman olduklarına ben şehadet ederim; çünkü bugün bunlar camideydiler.”

Sen diyeceksin ki:

“—O dağın veyahut o günün böyle bir şeye vukufu olur mu?

Böyle şey olur mu?”

Senin ile benim daha dünyada hiçbir şeyden haberimiz yok. Bu gönül bizde uyurken, bizim hiçbir şey bilmemize de imkân yok. Allah-u Teâlâ o gönülden bize ne kadar bilgiler vermiş bilsen sen, ah bir bilsen!

Bir gün de var ki, *mev'ûd olan gün ki, kıyamet günü denilen gündür. O günde hepimiz orada, şahidi de, şahit olunanı da hepsi orada o gün hazır bulunacak. O gün herkes yaptığığının mükâfat veya mucâzâtını görecek. İyilerin cennete, kötülerin cehenneme atılacağı bir gündür o gün...*

O gün muhakkak olacaktır, Allah-u Teâlâ'nın vaadidir bu. Allah-u Teâlâ vaadinden hulf etmez, sâdıktır sözünde; ne derse, o öyle olur.

Onun için herkesin o gün için hazırlanması en elzem bir şeydir. Bunun için Sûre-i Haşr'ın son sayfasının son ayetlerini her sabah okuyoruz: “Hüva'llâhü'llezî lâ ilâhe illa hû...” diye.

Onun sayfa başında şöyle bir ayet var, Estaîzü bi'llâh:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا

قَدَّمَتْ لِغَدٍ

(الحشر: ١٨)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenü'tteku'llâhe veltenzur nefsün mâ kaddemet li-gadin.*) [Ey iman edenler, Allah'tan korkun. Herkes, yarın için önden ne göndermiş olduğuna baksın!] (Haşr, 58/18)

Herkesin ilk vazifesi, bugün, yarın için ne yaptığını hesaplaması:

“—Ne yaptım ben, ne hazırladım bakalım? Neyim var?”

Bir kere insanın şunu bilmesi lazım ki, ben, ben değilim. Ben, nasıl ben olurum? Ben irademe sahip olursam, kuvvet kudret benim olursa, o zaman bana benim derim. Halbuki bunların hepsini bana Allah vermiştir. Ben benim değil, ben Allah'ın kuluyum. Bu kulluğumla beraber, ben bana bu kulluk kudretini veren Allah'ı tanımazsam, ne kadar âdî bir insan olduğumu göstermiş olurum.

Nasıl ki köleler vardır. Köle efendisini tanımazsa, “Sen niçin efendine itaat etmiyorsun?” diyerek o köleyi atarlar, kovarlar, döverler. E bizim de sahibimiz Allah'tır, ona itaate mecburuz biz. Onun dediğini yapmaya mecburuz. Yapamazsak, insanlık denilen adı taşımaya hakkımız yoktur. Onun için;

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا

قَدَّمَتْ لِغَدٍ

(الحشر: ١٨)

(Yâ eyyühe'llezîne âmenü'tteku'llâhe veltenzur nefsün mâ kaddemet li-gadin.) [Ey iman edenler, Allah'tan korkun. Herkes, yarın için önden ne göndermiş olduğuna baksın!] (Haşr, 58/18)

Bakalım hazırlandın mı sen, yarın için yapacağın şeylere?

En başta “Kork!” diyor Allah. “Benden kork. Ey iman edenler! Korkun benden! Korkun da yarın için hazırladığınız şeyleri şöyle bir düşünün bakalım, neler hazırlıyorsunuz?”

Ekmek mi hazırlayacaksınız? Ambarına bir şeyler mi koyacaksınız? Odununu kömürünü mü hazırlayacaksınız?

Kışı nasıl düşünüyoruz yahu? Odunları kömürleri alıyoruz.

Yarın kış gelecek diyoruz soğukta donmak var.

E yarın da ölüm var arkadaş! O mezara girmek var, o mezarda sorgu var; o mezarın arkasından da kıyamet var, cennet var cehennem var... Elbette cennete hazırlanmak, cehenneme girmekten âlâ ve efdaldir.

Onun için ayet-i kerîmede Cenâb-ı Hak bizleri uyandırıyor:

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنْفُسَهُمْ
أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

(الحشر: ١٩)

(*Ve lâ tekûnû ke'llezîne nesu'llàhe feensâhüm enfüsehüm, ülâike hümü'l-fâsiküne.*) [Allah'ı unutan ve bu yüzden Allah'ın da onlara kendilerini unutturduğu kimseler gibi olmayın!]

“—Allah'ı unutanlar gibi olmayın!” diyor Allah.

Allah'ı unuttun mu, kendini de unuttun gitti demektir. Allah'ı unutanlara Allah nefislerini de unutturur. Kendinden de haberi olmaz yani. Ne demek? Yani Allah muhafaza hayvan mesabesinde olur.

g. Gençlik Delilikten Bir Şubedir

İbn-i Lâl, Ebû Nuaym, Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan; Harâitî, Zeyd ibn-i Hâlid RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

الشَّبَابُ شُعْبَةٌ مِنَ الْجُنُونِ وَالنِّسَاءُ حُبَالَةُ
الشَّيْطَانِ

(ابن لال، وأبو نعيم عن ابن مسعود؛ الخرائطي عن زيد بن خالد)

⁶ Ebü's-Şeyh, *Emsâlü'l-Hadîs*, c.I, s.94, no:222; Ahmed ibn-i Hanbel, *Zühd*, c.I, s.141; Ebü'd-Derdâ RA'dan.

Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.66, no:54; Hz. Aişe RA'dan.

İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.XIII, s.297, no:35694; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Hennâd, *Zühd*, c.I, s.286, no:497; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXXIII, s.180; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.I, s.138; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.373, no:3665; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.343, no:702; Haraitî, *İ'tilâlü'l-Kulûb*, c.I, s.208, no:193; Zeyd ibn-i Hâlid RA'dan.

RE. 215/13 (Eş-şebâbü şu'betün mine'l-cünûni, ve'n-nisâi hubâletü'ş-şeytâni.)

(Eş-şebâbü şu'betün mine'l-cünûni) “Gençlik, delilikten bir şubedir; (ve'n-nisâi hubâletü'ş-şeytâni) kadınlar da şeytanın tuzağıdır.”

Şimdi insan hayatının devirleri var ya; çocukluk devri, gençlik devri, delikanlılık devri dediğimiz. Şebâb, delikanlılık devri; tuttuğunu koparır, korku bilmez, aklına geleni ölçmez, nasıl isterse öyle yapmaya çalışır. Diyor ki:

“—Bu gençlik devri delilikten bir şubedir.”

Delilik. Tımarhanede çeşitli deliler var ya, gençlik de delilikten bir nevidir. Aklına geleni yapar. Halbuki bu delilik lazım değil bize, akıllılık lazım!

Gençlik hele ele hiç geçmez. Gençlik Allah'ın büyük bir devletidir. Onun devresi geçti mi bir kere, 40'ı-50'yi atladı mı, ondan sonra ihtiyarlık devresi başlar; karnın ağrır, başın ağrır, romatizmadan şundan bundan kendini kurtarıp da Allah'a layıkıyla bir ibadet yapamazsın. Ama gençlikteki ibadet güneşin ziyası gibidir, her tarafı böyle ısıldatır. İhtiyarlıktaki ibadet de yıldızlar gibi fersiz bir ibadettir yani. Zoru zoruna yapılan bir şeydir. Kıymeti yok. Çünkü zaten her şeyden elini mecburi çekmişin. Mecburi çekilmiş elin, ondan sonra ne yapacaksın daha?

Tabii bütün gün uyuyacak değilsin ya...

“—Kadınlar da şeytanın ağıdır.” buyuruyor.

Hani balıkçılar balık tutuyorlar ya, şebeke derler ona. Kuş tutmak için, balık tutmak için, hayvanları, büyük hayvanları yakalamak için çeşitli ağ tertipleri vardır.

Bu kadınlar da şeytanın aletidir, ağ aleti. İnsanları yakalamak için bhusus Müslümanlıkla biraz temeyyüz etmek, üstünleşmek isteyen insanları şeytan nasıl kandıracağını şaşırır. Düşünür düşünür nasıl yaparım diyerekten, en kolay fırsat kadındır.

Kadın vasıtasıyla yenilmeyen erkek pek azdır. Yenilmeyen erkek, babayiğit derler bunlara, pek azdır. Ekseriyetle insanlar bunun esiri olarak yaşarlar.

En büyük dert kadının şerir olması, insanların da onlara muhtaç olmasıdır. Muhtacız, onlarsız da işimiz olmaz. Olmaz ama onlara uyarsan, onlar seni şeytana doğru sevk ederler. Çünkü ipin ucu şeytanın elinde olduğu için, onlar da seni onun kucağına sürükler. Gece ibadet etmek istesen;

“—Efendi yat uyu şimdi, benim de uykumu bozma beni de rahatsız etme!” der.

Sen de acırsın, “Hadi uyu bakalım!” dersin.

Gündüzün şöyle yapar böyle yapar. Dünyanın zînetine pek meyyaldirler onlar. Zînet için bayılırlar. Onun için seni mecbur ederler:

“—Bana şu da lâzım, bu da lâzım!”

Senin kazancın da ona kifayet etmemiştir. Bu sefer başlarsın sen de hile yollarıyla fazla kazanç kazanmaya... Bu sefer sen de düşersin şeytanın tuzağına...

Allah cümlemizi gaflet uykularından uyandırırın da bu tuzaklara düşürmesin...

h. Kış Mevsimi Mü'minin Baharıdır

Ahmed ibn-i Hanbel, İbn-i Adiy, Ebû Ya'lâ, Dâra Kutnî, Ebû Nuaym ve Ziyâü'l-Makdisî, Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

الشِّتَاءُ ربيعُ المؤمنِ

(حم. عد. ع. قط. في الأفراد، حل. ض. عن أبي سعيد)

RE. 215/14 (Eş-şitâü rebîu'l-mü'min) “Kış mevsimi mü'minin baharıdır.”

Kış mü'minlerin en sevdikleri bir mevsimdir, mü'minlerin bahar aylarıdır. Niçin? Gecesi uzun, kalkar gece ibadet eder. Gündüzün kısadır, o zaman da oruç kolay olur.

Kış günleri oruç tutmak kolay, geceleri de ibadet etmek kolaydır. Ama biz nefis sahipleri, bizim hepsi müsavi; kış da müsavi yaz da müsavi...

⁷ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.75, no:11734; Beyhakî, *Şuabü'l- İman*, c.III, s.416, no:3940; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.297, no:8239; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.375, no:3672; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.324, no:1061; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VIII, s.325; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.115, no:141; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.546, no:5217; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.114; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XVII, s.219; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.VIII, s.479, no:1797; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VIII, s.325; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.576, no:35208; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.519, no:1533;

Câmiü'l-Ehâdîs, c.XIII, s.432, no:13463.

Çünkü biz alışmışız gece yarılarna kadar çene çalmaya.

Bunun için Müslümanlıkta adım atmak, ileriye gitmek isteyen insana düstur olarak verilen vazifelerin başında az yeme, az konuşma, az uyuma verilmiştir. Kendini yemeye verdin miydi, ooo olmadı o iş.

Müslümanın bu kadar nefesine esir olup kendisini beslemesine cevaz yok arkadaşlar. Karnını doyurup Allah'a ibadet edebilecek kadar bir kuvvet aldın mı, kâfi sana... Fazlası şehvetini kuvvetlendirir. Şehvetini kuvvetlendirince de seni zabt etmek mümkün olmaz o zaman. O zaman muhakkak sağa sola yalpa yaparsın.

O geceleri bir sürü boş laflarla ömrü tüketmenin zararını insan ne zaman anlayabilir acaba?

“—Ya bak, müslüman mı bu?”

Müslüman olduğu halde her şeyi de pek iyi bildiği halde ömrünün zâiyatına vesile olan çok konuşmayı bırakamıyor insan. Sigarayı bırakamadığı gibi.

Öteki de diyor ki:

“—Tüh bunu ne içiyorsun sen? İçilir mi bu?” diyor

E sen de bunu neden yapıyorsun ya? Bu gece yarılarna kadar böyle boş boş çene çaluyorsun da kalkıp da abdest alıp da Allah'ın divanına dursan... Borç namazların var kim bilir ne kadar, onları kılсан. Fırsat buluyorsan biraz da Allah desen...

Haa, onu da söyleyeyim. Bu insanlardaki terakki ne kadar ibadet yaparsan yap zikrullahsız olmaz. Bunların arkasından Allah-u Teâlâ'nın zikrini çok edilmesi lazım. Beş kere, 10 kere, 100 kere... O az. "Çok zikredin!" diyor Allah-u Teâlâ... Çoğun hududu yok.

Allah-u Teâlâ'yı o kadar zikredeceksin ki, senin için deli desinler varsın, ne olur? Desinler varsın. Ama sen Allahı'na ver kendini...

Onun için kış bizim için, mü'minler için büyük bir sermaye... Niçin? Gündüzün oruç tutacak, geceleri de boyuna ibadet edecek. Allah-u Teâlâ'nın büyük nimeti...

Ama insan bunun kıymetini bilmeyip de böyle masallarla, hikâyelerle, kuru kuru, boş boş laflarla vakit geçirirse, bu zâiyatı da ödemenin imkânı yok.

Hele o Allah esirgesin, kahve düşmanları, kahve gazino işte bilmem ne düşmanları. Onlara da, o kardeşlerimize de Allah intibahlar versin...

Bizi koruduysa Allah korumuştur. Biz de alışsaydık o gibi yerlere, bizi de bugün evimizde tutmanın imkânı yoktu. Biz de buradaki arkadaşlarımızın yanına gideceğiz, tavla mı oynayacağız iskambil mi oynayacağız, ne oynayacaksak alışmışız bir kere gelip onu oynayacağız. Ama saat 12 olmuş, bir olmuş, iki olmuş kime ne? Eğer keyfimizde yerindeyse hiç düşünmeyiz artık.

Halbuki gece mü'minin neden bayramı oluyor? İbadet etsin diyerekten... E ibadet edemedikten sonra hepsi bir.

Çünkü burada bakın (*rabîü'l-mü'mini*) “mü'minin baharı” diyor. Çünkü gece gâvura da, mü'mine de gece. Bütün hayvana da gece gece, gündüz gündüz. Mü'min neden istifade edecek?

Kışın uzun gecesinden ibadet etmek suretiyle istifade edecek. Zikrullahı vakit bulacak, namaz kılmaya vakit bulacak; gündüzün de oruç tutması kolay olacak. Onun için kış mü'min için faydalı oluyor.

Altta bunu izah ediyor:

Beyhakî, Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁸

الشِّتَاءُ ربيعُ الْمُؤْمِنِ قَصْرَ نَهَارِهِ فَصَامَهُ وَطَالَ
لَيْلُهُ فَقَامَهُ

(العسكري في الأمثال، هب. ق. عن أبي سعيد)

⁸ Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.416, no:3940; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.297, no:8239; *Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.375, no:3672; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kısmen: Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.75, no:11734; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.324, no:1061; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VIII, s.325; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.115, no:141; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.576, no:35209; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.519, no:1533;

Câmiü'l-Ehâdîs, c.XIII, s.432, no:13464.

RE. 215/15 (Eş-şitâü rebîu'l-mü'mini; kasura nehâruhû fesâmehû, ve tâle leylühû fekâmehû.)

(Eş-şitâü rebîu'l-mü'mini) “Kış mevsimi müminin baharıdır. (Kasura nehâruhû fesâmehû) Gündüzü kısa olur, oruç tutar. (Ve tâle leylühû fekâmehû) Gecesi uzundur, gece ibadeti yapar.”

Gündüzü kısa oruç tutar. Gecesi uzun, kalkar, Allah-u Teâlâ'nın divanına durur, 5-10-100 rekât namaz kılar.

Meselâ, bazen böyle vaazlarda fadâil olaraktan bahsederler:

“—İşte bu gece böyle bir mübarek gecedir. Bu gece 100 rekât namaz kıalarsanız şöyle sevabı var, böyle sevabı var.”

İnsan, “Ooo, bu kadar namaz da kılınır mı?” der.

Hamdi Efendi'nin tefsirinden Sûre-i Tahrim'in tefsirini okuyun! Bir insanı söylüyor orada, hem de Şîî mezhebine mensub o alim. Son 17 günlük hayatında 17 bin veyahut 18 bin rekât namaz kıldığını tefsirinde yazar. Yani günde 1000 rekât kılmış. Günde 200-300-400-500 kılanların sayısı çoktur. Bu adam mümtaz demek, 1000 rekât kılabilmiş günde. Yani gününün çoğu, 24 saatinin çoğu namazla geçmiş.

Eh, müslümana da böylesi lazım! Boş laftan bir şey çıkmaz. Bir ders ki okuyacaksın, o ders seni Allah'a götürüyorsa, onunla meşgul ol. O ders seni Allah'tan alıkoyuyorsa, boş bir derstir o...

i. Allah İçin Sevmek, Allah İçin Buğzetmek

Hakîm-i Tirmizî, Hâkim ve Ebû Nuaym, Hz. Aişe RA7dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

الشِّرْكُ أَخْفَى فِي أُمَّتِي مِنْ دَبِيبِ النَّمْلِ عَلَى
الصَّفَا فِي اللَّيْلَةِ الظُّلْمَاءِ وَأَدْنَاهُ أَنْ تُحِبَّ عَلَى
شَيْءٍ مِنَ الْجَوْرِ أَوْ أَنْ تُبْغِضَ عَلَى شَيْءٍ مِنَ الْعَدْلِ.
وَهَلِ الدِّينُ إِلَّا الْحُبُّ فِي اللَّهِ وَالْبُغْضُ فِي اللَّهِ
قَالَ اللَّهُ تَعَالَى إِنَّ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي

يُحِبِّكُمْ اللَّهُ

(آل عمران: ۳۱)

(الحكيم، ك. حل. عن عائشة)

RE. 215/16 (Eş-şirkü ahfâ fî ümmetî min zebîbi'n-nemli ale's- safâ fi'l-leyleti'z-zalmâi, ve ednâhü en tuhibbe alâ şey'in mine'l- cevri, ev tübgıda alâ şey'in mine'l-adli; ve heli'd-kàle'llàhu teâlâ: Kul in küntüm tuhibbûna'llàhe fe'ttebiünî yuhbibkümu'llàhu.) dînü ille'l-hubbi fi'llâhi, ve'l-bu'du fi'llâhi;

⁹ Hâkim, Müstedrek, c.II, s.319, no:3148; Ukaylî, Duafâ, c.V, s.229, no:1174; Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs, c.II, s.376, no:3674; Hakîm-i Tirmizî, Nevâdirü'l- Usûl, c.IV, s.147; Ebû Nuaym, Hilyetü'l-Evliyâ, c.VIII, s.368; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.476, no:7504; Câmiü'l-Ehâdîs, c.XIII, s.434, no:13468.

(Eş-şirkü ahfâ fî ümmetî min zebîbi'n-nemli ale's-safâ fi'l-leyleti'z-zalmâi) “Şirk, ümmetimde, düz taştta karanlık gecede karıncaların gezinişinden daha gizlidir. (Ve ednâhü en tuhibbe alâ şey'in mine'l-cevri) En aşığı belirtisi, zulümden bir şeyi sevmendir, (ev tübgıda alâ şey'in mine'l-adli) veya adaletten dolayı da bir şeye buğz etmentir. (Ve heli'd-dînü ille'l-hubbi fi'llâhi, ve'l-bu'du fi'llâhi) Din, Allah için sevmekten ve Allah için buğzetmekten başka nedir? (Kâle'llâhu teâlâ) Allah-u Teâlâ buyurdu ki:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ

(آل عمران: ۳۱)

(Kul in küntüm tuhibbûna'llâhe fe'ttebiünî yuhbibkümu'llâhu) “Eğer siz Allah'ı seviyorsanız, bana tabî olun ki, Allah da sizi sevsin.” (Âl-i İmran, 3/31)

Bu uzunca hadîs-i şerîfin alt tarafını söyleyeceğim: “—Din ancak Allah için sevmek ve Allah için buğz etmekten ibarettir.” diyor Peygamber Efendimiz SAS.

Allah-u Teâlâ Hazretleri de buyuruyor ki:

“—Eğer siz Müslümanlık davasında sadıksanız, siz Müslümanlık davasında doğruysanız, biz Müslümanız diyorsanız, biz Allah'ı seviyoruz davasında sadıksanız, Peygamber SAS'e uymak mecburiyetindedesiniz.”

Kendi aklınla değil, Peygamber SAS'in gösterdiği yol üzerinde yürümek, onun yaptığı gibi yapmak, sünnet-i seniyyesine uymak müslümanın birinci vazifesidir. Başka yolla Allah'a gidilmez, Allah'a gidilen en kestirme yol Peygamber SAS'in yoludur.

Sen ne kadar büyük evliyâ olursan ol, Peygamber SAS'e uymadıkça Allah'a gidemezsin, kapalıdır önün. Mutlaka Peygamber'in yolundan gidilir Allah'a. Peygamber'in yolu sünnet-i seniyyesidir. Kitabullah ile amel, Peygamberin sünnet-i seniyyesiyle amel insanı Allah'a îsal eder, yükseltir, melekleştirir, kemâl-i insâniyeti kendisine ihsan eder.

Allah cümlemizi affetsin... Tevfikat-ı samedâniyyesine mazhar eylesin... Kendimizin ne olduğunu bilip, varlıkların sahibi olan Hazreti Allah'ı tanımak ve bilmek devlet ü şerefine ve ona kulluk edebilmek devlet ü şerefine sizi de bizi de, bütün Ümmet-i Muhammed'i de nail eylesin...

Hatta kâfirlere de nasib eylesin... Çünkü onlar da Ümmet-i Muhammed'den, icabet etmeyen kısımdır, onlar da Ümmet-i Muhammed'dir. Fakat el-hamdü lillâh bizlere icabet nasib etmiş Cenâb-ı Hak. "Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah, ve eşhedü enne muhammeden rasûlü'llah" diyerek, Peygamberimizin getirdiği ahkâmı kabul etmişiz; onlar ise kabul etmemiş, isyan etmişlerdir. Onlar asîliklerinin cezasına uğrayacaklar.

Binâen aleyh sana Allah'a isyan eden örnek olmasın, seni

Allah'a götüren Peygamber SAS sana örnek olsun!

Allah cümlemizi bu devlete ulaştırsın...

Li'llâhi'l-fâtihah!

Mehmet Zahid Kotku

19. 09. 1971 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU / Hadis](#)

[Dersleri'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü